

वा० रा०

॥ १०५ ॥

ददौ संहारार्थं गृहीतं धनुरिति शेषः ॥ देवदेवस्य रुद्रस्य देवैर्लब्धं धनूरत्नं ॥ १२ ॥ अस्मत्पूर्वजे देवराते ॥ तैः शिवसहिर्नैर्देवैर्न्यासभूतं देवपूजास्थानभूतं न्यस्तं दत्तं ॥ तदुक्तं कौर्मै एकविंशोऽध्याये ॥ प्रीतश्च भगवानीशस्त्रिशूलीनीललोहितः ॥ प्रददौ शत्रुनाशार्थं जनकायाद्भुतं धनुरिति ॥ पाप्मेपि च ॥ चापं शंभोर्दयादत्तं कन्याशुल्कीकृतं मयेति ॥ यदर्थमिह तिष्ठतीत्यस्याप्युत्तरं न्यासभूतमित्यंतेन जातं पूजास्थानत्वेन पूजार्थमित्यर्थलाभात् ॥ अथेति कृपत इति ॥ अग्निचयनार्थमिति शेषः ॥ षड्भवेन कृपतीत्यादिशास्त्रात् ॥ लांगलात् लांगलपद्धतेः ॥ उत्थिता कन्येति शेषः ॥ १३ ॥ यतः क्षेत्रं शोधयता सीतायाः लांगलपद्धतेर्मया लब्धाऽतो नाम्नासीतेति प्रसिद्धा ॥ भूतलात् यज्ञियात् ॥ व्यवर्धत

प्रीतियुक्तस्तु सर्वेषां ददौ तेषां महात्मनां ॥ तदेतद्देवदेवस्य धनूरत्नं महात्मनः ॥ १२ ॥ न्यासभूतं तदान्यस्तमस्माकं पूर्वजे विंभौ ॥ अथ मे कृपतः क्षेत्रं लांगलादुत्थिता ततः ॥ १३ ॥ क्षेत्रं शोधयता लब्धानाम्नासीतेति विश्रुता ॥ भूतलादुत्थिता सा तु व्यवर्धत ममात्मजा ॥ १४ ॥ वीर्यशुल्केति मे कन्यास्थापिते यमयोनिजा ॥ भूतलादुत्थिता तां तु वर्धमानां ममात्मजां ॥ १५ ॥ वरयामासुरागत्य राजानो मुनिपुंगवा ॥ तेषां वरयतां कन्यां सर्वेषां पृथिवीक्षितां ॥ १६ ॥ वीर्यशुल्केति भगवन्न ददामि सुतामहं ॥ ततः सर्वे नृपतयः समेत्य मुनिपुंगवा ॥ १७ ॥ मिथिलामप्युपागम्य वीर्यं जिज्ञासवस्तदा ॥ तेषां जिज्ञासमानानां शैवं धनुरुपाहतं ॥ १८ ॥ न शो कुर्ग्रहणे तस्य धनुः पस्तोलनेपि वा ॥ तेषां वीर्यवतां वीर्यमल्पं ज्ञात्वा महामुने ॥ १९ ॥ प्रत्याख्याता नृपतयस्तन्निबोधत पोधन ॥ ततः परमकोपेन राजानो मुनिपुंगवा ॥ २० ॥

वृद्धिप्राप्ता ॥ पाप्मेपि ॥ अथ लोके श्वरी लक्ष्मीर्जनकस्य पुरे स्वतः ॥ शुभक्षेत्रे हलोत्खाते तारे चोत्तरफाल्गुने ॥ अयोनिजापद्मकरा बालार्कशतसन्निभा ॥ सीतामुखे समुत्पन्ना बालभावेन सुंदरी ॥ सीतामुखोद्भवा सीता इत्यस्यैनामचाकरोत् ॥ ततो भूदौरसी तस्य ऊर्मिलानामकन्येति ॥ १४ ॥ वीर्यशुल्का धनुःसज्जीकरणादिक्षमं वीर्यमेव शुल्कं मूल्यं यस्याः ॥ १५ ॥ १६ ॥ न ददामि न प्रादां ॥ १७ ॥ वीर्यं धनुषःसारं जिज्ञासव इत्यस्याभूवन्निति शेषः ॥ उपाहतं दर्शितमानीयेत्यर्थः ॥ १८ ॥ ग्रहणं धारणं ॥ तोलनं भारपरीक्षणार्थं हस्तेन चालनं ॥ १९ ॥ प्रत्याख्याताः कन्या न दत्तेति यावत् ॥ तदित्यव्ययं ततो नंतरं यद्दत्तं तन्निबोध जानीहित इति ॥ २० ॥

वा० का०

॥ १०५ ॥